

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobce: **A. V. T.**, zast. Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 3. 2022, č. j. 42 A 4/2021 - 28, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele ze dne 26. 5. 2021, č. j. CPR-1011-3/ČJ-2021-930310-V249; tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Ústeckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 11. 2020, č. j. KRPU-121799-79/ČJ-2019-040022-SV-RBK. Posledně uvedeným rozhodnutím byla žalobci podle § 50a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost opustit území České republiky.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel dne 10. 3. 2022 kasační stížnost. Společně s podáním kasační stížnosti požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V návrhu na jeho přiznání uvedl, že pokud by do nového rozhodnutí promítl názor správního soudu, který považuje za nesprávný, jednalo by se o nezákonný postup, jehož důsledkem by bylo nesprávné posouzení věci. Odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49 a zdůraznil, že v případě úspěchu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti může původní rozhodnutí stěžovatele „obživnout“. Může tak nastat situace, ve které budou existovat dvě rozdílná, či dokonce zcela opačná rozhodnutí v téže věci. Výsledkem tak může být situace procesními instituty příslušných správních předpisů obtížně řešitelná. Tyto případy je tak nutno řešit přiznáním odkladného účinku podané kasační stížnosti, což podle názoru stěžovatele konstatoval také v citovaném usnesení rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Jedinou možností, jak lze předejít zásahu do

právní jistoty účastníků řízení je tedy institut odkladného účinku. Nutnost předcházet existenci vedle sebe stojících opačných rozhodnutí považuje stěžovatel také za důležitý veřejný zájem. Přiznáním odkladného účinku naopak žádným jiným osobám újma vzniknout nemůže.

[3] Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti nevyjádřil.

[4] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. O přiznání odkladného účinku přitom může žádat také žalovaný správní orgán, a to ze stejných důvodů jako žalobce (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, č. 1255/2007 Sb. NSS).

[5] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tam, kde kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona, je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pouze pro případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[6] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[7] Ve smyslu výše uvedeného je možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek. To znamená, že kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje, a uvést její intenzitu (viz např. usnesení zdejšího soudu ze dne 20. 6. 2019, č. j. 1 As 171/2019 - 48). Břemeno tvrzení i břemeno důkazní tak nese stěžovatel. Přiznání odkladného účinku má místo jen tam, kde jeho nezbytnost převáží nad obecným požadavkem právní jistoty, opírající se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci.

[8] Stěžovatel spatřuje újmu v tom, že bude muset znovu ve věci rozhodnout ještě před tím, než Nejvyšší správní soud rozhodne o podané kasační stížnosti. Návrhem na přiznání odkladného účinku se však stěžovatel domáhá fakticky toho samého, co podanou kasační stížností. Stěžovatel totiž nesouhlasí s tím, že krajský soud shora citované rozhodnutí stěžovatele zrušil – tedy s tím, že by vůbec měl v dané věci znovu rozhodovat (vydat nové rozhodnutí).

pokračování

[9] Jak již bylo uvedeno výše, přiznání odkladného účinku je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu. Do doby, než zdejší soud o kasační stížnosti rozhodne, je nutné považovat rozhodnutí krajského soudu za zákonné a věcně správné. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, ani řízení o kasační stížnosti není pokračováním správního řízení. Procesy navazující na pravomocné rozhodnutí krajského soudu, tj. v tomto případě vydání nového rozhodnutí stěžovatelem v dané věci, tak nemohou „ustat“ pouze proto, že účastník řízení nespokojený s výsledkem rozhodnutí krajského soudu podal kasační stížnost. Opačný postup by odporoval zákonem stanovené mimořádnosti kasační stížnosti, jakož i institutu odkladného účinku. Podání kasační stížnosti proto nemůže samo o sobě správnímu orgánu bránit v pokračování ve správním řízení a nemůže odůvodňovat neprovádění řádných procesních úkonů či vydání nového rozhodnutí (viz výše citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 2 Ans 3/2006 - 49).

[10] Zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost, v níž správní orgán polemizuje s vysloveným právním názorem. Zájem na jednotném postupu či rozhodování v obdobných případech, tj. na předvídatelnosti rozhodování, není sám o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 22. 12. 2004, č. j. 4 As 52/2004 - 70, č. 528/2005 Sb. NSS), tím není sama o sobě ani obtížně řešitelná procesní situace (viz usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, č. 3270/2015 Sb. NSS; srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015 - 41).

[11] Stěžovatel nadto hrozící újmu (vyjma obecných tvrzení o obtížné procesní situaci, která však důvod pro přiznání odkladného prostředku nepředstavuje – viz výše) blíže nespecifikoval. Návrhem na přiznání odkladného účinku fakticky napadal věcné hodnocení krajského soudu, přičemž z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ans 3/2006 - 49 dovozoval, že důvod pro přiznání odkladného účinku je dán vždy, je-li dána hrozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí. Tak tomu však není – rozšířený senát v citovaném usnesení č. j. 2 Ans 3/2006 - 49 sice připustil možnost přiznání odkladného účinku tehdy, jestliže krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil, avšak ve zcela specifických situacích, které mohou nastat (např. vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku, apod.). Zdůraznil přitom, že zákonné nastavení možnosti přiznat odkladný účinek podané kasační stížnosti jen ve výjimečných případech zvolil zákonodárce záměrně tak, aby soud mohl zvážit individuálnost každého případu a za výjimečných okolností mohl vydat individuální soudní rozhodnutí respektující zvláštní okolnosti případu, které odůvodní jinak obvyklé vlastnosti právní moci soudního rozhodnutí (závaznost a nezměnitelnost).

[12] Tvrzení uvedená stěžovatelem tak podmínku vzniku nepoměrně větší újmy jakožto první z kumulativních podmínek vyžadovaných pro přiznání odkladného účinku nenaplnují. Nyní projednávaná věc není oním specifickým případem, který by odůvodňoval zásah Nejvyššího správního soudu do jinak pravomocného rozhodnutí krajského soudu ještě před věcným posouzením kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se

proto nezabýval ani druhou podmínkou pro jeho přiznání, tj. případným rozporem s důležitým veřejným zájmem.

[13] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 7. dubna 2022

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu